

Lilac

ไอพีชนชาติ
ต้องการ
ไอลูตัวรอด 1

망나니는 살고 싶다

bism เวิชัย

greater than โปป

SERON วา

Daily News

พิมพ์ครั้งที่ 1

เพลงนิยาม ต้องการ อะไรตัวรอด

망나니는 살고 싶다

1

bism

เขียน

greater than

แปล

SERON

วาด

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน และแล้วเราก็ได้กลับมาพบกันอีกครั้งในนิยายเรื่องใหม่ เพชฌฆาตต้องการเอาตัวรอด ซึ่งเรื่องนี้เป็นผลงานจากปลายปากกาของคุณ bism ที่มีเนื้อหาชวนติดตามพร้อมแฝงไว้ด้วยมุกตลกขบขันตลอดเวลา นิยายเรื่องนี้มีจำนวนทั้งหมด 6 เล่ม โดยทางสำนักพิมพ์จะออกมาให้ทุกท่านได้เพลิดเพลินกันอย่างต่อเนื่อง ไม่ให้ขาดช่วงแน่นอนค่ะ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มที่ได้เข้ามาอยู่ในร่างของ ‘กียุนแจ’ ตัวร้ายในนิยายที่ชายหนุ่มอ่าน ทายาทแห่งซองอุกรูบซึ่งมีอำนาจอยู่ในทุกวงการของประเทศ ผู้เป็นหัวหน้ากิลด์ที่รวบรวมผู้มีความสามารถให้มาอยู่ใต้อาณัติทั้งที่ตัวเองไม่มีความสามารถพิเศษใดๆ เลยด้วยซ้ำ โดยเขาได้รับเงื่อนไขในการเข้ามาในร่างนี้ว่า หากตัวร้ายตัวนี้ตาย ทุกคนก็จะตายไปด้วย

เอาละสิคะ ในเมื่อต้องมาเป็น ‘กียุนแจ’ ที่ในนิยายไม่ได้ลงลึกรายละเอียดเอาไว้แบบนี้ แล้วเขาจะเอาตัวรอดในสังคมที่จ้องจะกินเลือดกินเนื้ออย่างไร ผู้มีความสามารถที่อยู่ข้างกายพวกนั้นจะเป็นเกราะกำบังหรือเป็นภัยของเขากันแน่ พวกเรามาสงูไปพร้อมๆ กันที่หน้าถัดไปได้เลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

ชีวิตเปลี่ยนเพราะลมปาก

อะไรกันเนี่ย

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าผมกลายเป็นใครอีกคน...ที่ไม่ใช่ผมคนเดิม
มีอันสั่นเทาทั้งสองข้างค่อยๆ เอื้อมไปคว้ากระจกและกุมไว้แน่น
แต่ภาพที่สะท้อนอยู่นั้น...

“ฝัน แค่ฝันไปซะใหม่”

ผมปิดปากตัวเองแทบไม่ทัน แม้แต่เสียงพูดที่ได้ยินกับหูเมื่อครู่ก็ยัง
ไม่ใช่เสียงของผม เพราะเสียงเล็กและแหบห้าวเหมือนเด็กกำลังโตไม่มีผิด

ฝัน แค่ฝันไปแน ๆ...พอเหลียวกลับไปมองใบหน้าที่สะท้อนอยู่ใน
กระจกอีกครั้ง...วิญญาณหมาบ้าก็ลงประทับร่างทันที

ทำไมผมต้องมาเป็นไอ้หมอนี่ด้วย!

ทำไม! ทำไม! ทำไมต้องกียุนแจ! ทำไมต้องเป็นหมอนี่ด้วย!

หลุดเข้ามาอยู่ในนิยายทั้งที ทำไมไม่โยนบทพระเอกมาให้! ทำไม
ต้องตัวโกง!

เอาบทตัวประกอบที่กำลังเป็นกระแสในตอนนี้ก็ได้ ทำไมต้องให้เป็น
ตัวโกงด้วย!

“ปวดหัวเลยเรา...”

จริงอยู่ที่ส่วนหนึ่งของอาการปวดศีรษะนี้มาจากความเครียด แต่
สาเหตุหลักมาจากความทรงจำที่ไม่ใช่ของ ‘ผม’ แต่เป็นของ ‘กียุนแจ’ ที่กำลัง
แทรกซึมเข้ามาในสมอง

กียุนแจ ทายาทของซองอุนกรึ๊ป ตระกูลใหญ่ที่ครอบครองทั่วทั้ง เกาหลีใต้ ปัจจุบันอายุสิบหกปี

ให้ตายสิ ไม่อยากรู้เรื่องของเขาเลย...

ผมขอกลับไปใช้ชีวิตปกติสุขของตัวเองไม่ได้หรอก ตอนนี้ง่ายๆ ที่แท้จริงของผมคงนั่งอยู่ในห้อง ไม่ได้โดนใครจับมัดใส่รถบรรทุกให้มารับบท บ้าๆ แบบนี้สักหน่อย ผมแค่นอนดี ๆ พอตื่นมาอีกทีก็ได้มาอยู่ในร่างนี้แล้ว

พระเจ้า พระอัลลอฮ์ พระพุทธเจ้า เทพดาฟ้าดิน...ผมผิดไปแล้ว ขอรับ ถึงจะยังไม่รู้ว่าผิดอะไร แต่ให้ละขอรับ ช่วยเมตตาพาผมกลับบ้าน ที่เถอะ

แต่ละองค์มีตัวตนจริงไหมไม่รู้ รู้แค่จังหวะนี้ต้องภาวนา แม้สุดท้าย จะไม่มีใครตอบกลับมาเลยสักองค์

ระหว่างนั้นความทรงจำของกียุนแจก็ยังคงไหลบ่าเข้ามาในสมอง จนผมไม่อาจนั่งเฉยได้ ต้องดิ้นทุรนทุรายปางตายอยู่บนโซฟานานหลายนาที กระทั่ง...

[ระบบกำลังดาวน์โหลด...]

[1%]

[15%]

[30%]

[...]

มีข้อความแจ้งเตือนมาบอกว่า ‘ระบบกำลังดาวน์โหลด’ รวมทั้งแถบ เพอร์เซ็นต์ที่กำลังวิ่งอย่างรวดเร็ว สวนทางกับความเจ็บปวดที่เจาะทะลุกระดูกอย่างโหดร้ายที่ทุเลาลงทุกขณะ

[บิ่งป๋อง!]

[ดาวน์โหลดข้อมูลเสร็จสิ้น ยินดีต้อนรับผู้เล่น]

“ฮะ?”

ก่อนที่เสียง ‘ปึงปอง’ จะดังขึ้น พร้อมข้อความบอกว่า ‘ตาวนโหลตข้อมูลเสร็จสิ้น’ ส่วนผู้เล่นที่ว่าหมายถึงผมเหรอ

[“ทำไมทำตัวแบบนี้ล่ะ ถ้าเป็นฉันนะ จะใช้ชีวิตให้ดีกว่านี้เลย คอยดู”
พระเจ้าประทับใจในคำพูดนี้ของผู้เล่นมาก]

“หา?”

[ต่อไปนี้ผู้เล่นจะได้ใช้ชีวิตในร่างของกียุนแจ พวกเราเชื่อมั่นว่าคำพูดที่ผู้เล่นเอ่ยอย่างมั่นใจจะไม่มีทางเป็นเพียงลมปากแน่นอน!]

อะไรเนี่ย ล้อกันเล่นเหรอ! แ่อ่านนิยายแล้วบ่นว่า “ตัวเองก็รวยจนไม่รู้จะรวยยังไงแล้วแท้ๆ ทำไมถึงทำตัวแบบนี้วะ ไอ้เบ๊อกเฮ้ย!” แค่นี้เอง

หมดคำจะพูดจริงๆ ขนาดนอนกลิ้งอยู่บนโซฟามาสามตลบเพราะทนอาการปวดศีรษะไม่ไหว แต่จ๊อแปลกๆ ตรงหน้ากลับขึ้นข้อความมาอวยพรโดยไม่คิดดูสภาพของผู้เล่นสักหน่อยเลย

[ซักจะสงสัยว่าผู้เล่นจะใช้ชีวิตในฐานะกียุนแจอย่างไร และขอจงจำไว้ว่าพระเจ้ากำลังจับตาดูคุณอยู่ ถ้าอย่างนั้นก็ God bless you!]

“ตะ เตียวลี! ไม่เอาแบบนี้สิ! กลับมาก่อน!”

พามกลับมาบ้านเตียวลีเลย! ด้วยความรังเกียจ ผมจึงยื่นมือเข้าไปหวังจะสัมผัสหน้าจ่อ แต่สุดท้ายกลับคว้าน้ำเหลวแทน เพราะจ๊อตรงหน้าขึ้นข้อความมาตบหน้ากันดังฉาดว่า ‘ไม่สามารถสัมผัสหน้าจ่อแสดงผลนี้ได้’

ถามจริงๆ เกอะ จะมีใคร...ช่วยเท่าผมอีกไหม แค่นิดหน่อยต้องทำกันถึงขนาดนี้เลยเหรอ

“ทำไงดี...จะทำยังงัใด!”

“ก็ยูนแจ ถึงเวลา...”

“เฮือก!”

ขณะกำลังนั่งทำตัวเป็นพระเอกมิวสิกวิดีโอเพลงเศร้า ๆ ก็มีใครคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามา สัญชาติญาณสั่งให้ผมรีบคว้าตัวหลบลงบนพื้นอย่างว่องไว ก่อนค่อย ๆ เงยหน้ามองผู้มาใหม่ด้วยอาการสั่นสั่น

“เมื่อกี้...ฉันได้ยินเสียง...แปลก ๆ...ว่าแต่นายเป็นอะไร ทำไมถึง...”

ตัวอักษรสีฟ้าเรืองแสงลอยอยู่เหนือศีรษะของผู้หญิงคนนั้น ชื่อของเธอคือ ‘กียอนจู’

ถ้าเป็นกียอนจู...เธอคงเป็นลูกพี่ลูกน้องของกียุนแจ

อีกทั้งยังเป็นเลขาฯผู้มีความสามารถได้อาณัติคนหนึ่งของกียุนแจด้วย เธอกวาดตามองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนเอ่ย

“นายเป็นอะไรของนาย...ฉันไม่รู้ด้วยหรอคะ แต่ถ้าเตรียมตัวเสร็จแล้วก็ออกมาสักที ถึงเวลานัดแล้ว”

“...อืม”

ทว่าคำตอบนั้นกลับทำให้กียอนจูหงงหงนกว่าเดิม สงสัยผมจะอ่านนสอจนง่ายเกินไป หรือไม่เช่นนั้นเธอคงไม่ย้อนถามกลับมาว่า ‘ไม่ได้ป่วยไข้ไหม’ พอเจอคำถามจี๋ใจดำ ผมรีบสบตาสู้ แต่เธอไม่ยอมรามือและยังคงสงสัยในพฤติกรรมของผม

“ทำไมวันนี้เชื่อกันดึจิง ปกติต้องสั่งแล้วสั่งอีก นี่ไม่ได้เป็นอะไรแน่นะ”

“ไม่ได้...เป็นอะไร”

กียุนแจไม่เป็นไร เพราะคนที่เขาคือ ‘ผม’ คนนี้ต่างหาก แต่จังหวะนี้ต้องทำให้จิตลึกลับไว้ก่อน ซึ่งโชคดีมากที่รอบนี้เธอไม่ซักไซ้ต่อ สงสัยการนัดหมายดังกล่าวจะสำคัญมาก ถึงได้ยอมเก็บความสงสัยไว้ก่อนแล้วกลับไปทำหน้าที่เลขาฯ จากนั้นก็พาผมเดินออกจากห้อง

โอเค ตอนนี้อยู่โอเคอยู่

กียุนแจที่ผมต้องมารับบท เขาเป็นเพียงเด็กอายุสิบหกปี ซึ่งในอีกสิบปี

ข้างหน้าจะต้องโบกมือลาจากโลกนี้เพื่อไปเป็นตัวโกง ทว่าก็จะให้ตัวละครนี้ตายตอนนี้นั่นทีเลยไม่ได้ เพราะเขาเป็นตัวโกงที่มีบทบาท ‘สำคัญ’ ต่อเนื้อเรื่อง

แล้วจะหนีไปไหนก่อนไม่ได้ด้วย เพราะยัง...ติดสัญญาอยู่

ตอนนี้ชีวิตและลมหายใจของผมถูกแขวนไว้กับหนังสือสัญญาที่เป็นเพียงกระดาษเปล่าหนึ่งแผ่นถ้วน จริงอยู่ที่ในอนาคตก็ขุนแจจะต้องตาย แต่ตอนนี้คนที่ต้องแบกรับทุกปัญหาและทุกอุปสรรคคือผมคนเดียว ไม่ใช่ก็ขุนแจตัวจริง

ในสัญญาว่ายังไงบ้างนะ...ถ้าก็ขุนแจโดนฆ่าตาย ทุกคนที่มีชื่ออยู่ในสัญญาจะต้องตายด้วย และถ้าใครคิดจะทรยศก็ขุนแจ คนนั้นก็จะต้อง...ตายตาม?

ถือว่าเป็นสัญญาที่เอื้อให้ก็ขุนแจแต่เพียงผู้เดียว จะนั่นตัวผมในตอนนี้นะ คงไม่เป็นอะไรหรอก ในเมื่อเจ้าตัวเขาทำสัญญาเอื้อให้ตัวเองเสียขนาดนั้น

เอาเป็นว่าตอนนี้ไปจัดการเรื่องการนัดหมายก่อนดีกว่า อย่งไรก็แน่ใจแล้วว่าผมจะได้ตายภายในเร็ววันนี้อย่างแน่นอน หลังจากจัดการธุระเสร็จและสบโอกาสได้อยู่คนเดียวเมื่อไร ค่อยเอาเวลานั้นมานั่งหาต้นฉบับ

“อะไรเนี่ย ทำไม่ช้านัก”

เมื่อออกจากห้องแล้ว คราวนี้ผมก็ได้พบขบวนรถยนต์สีดำที่จอดเรียงแถว โดยหน้ารถของแต่ละคันจะมีเหล่าผู้ติดตามใส่สูทยืนประจำการวางมาดขรึม รวมทั้ง ‘เดอะแก๊งของก็ขุนแจ’ ที่อายุไล่เลี่ยกัน

ในบรรดาพวกเขาเหล่านั้น มีอยู่คนหนึ่งที่คุณทำทางเอาเรื่อง เห็นบ่นพึมพำมาตั้งแต่แรกแล้วว่า ทำไมชักช้าขนาดนี้ และอีกมากมาย ซึ่งชื่อของเขาคือ

[ของอีจุน]

ตอนผมเจอก็ฮยอนจูครั้งแรกยอมรับวางอยู่บ้าง แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนั้นคือ ‘ต้นตอ’ ที่ได้เจอตัวละครในนิยาย และ ‘จิตใจ’ ที่ได้พบพวกเขาหลังจากรู้จักผ่านตัวอักษรมานาน ผมสงสัยว่าของอีจุนจะรู้สึกไม่เหมือนกันหรือเปล่า ถึงได้จ้องเขม็งพลาตตะเบ็งเสียงซุ่มใส่

“มองอะไร!”

“เอ่อ...โทษที”

ทว่าคำขอโทษจากปากของผมกลับทำให้ทุกคนชะงักทันใด ซึ่งทุกคนในที่นี้รวมทั้งของอีจุน ส่วนกียอนจูก็เป็นไปกับเขาด้วย

“คือ? มันไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

“เมื่อกี้เขาบอกฉันว่าไม่ได้เป็นอะไรนะ...”

แทนที่จะมาถามกันตรงๆ ของอีจุนกลับหันไปถามกียอนจูแทนแบบนี้ก็แนชัดแล้ว...พฤติกรรมที่ผมแสดงออก...ผิดวิสัยของกียุนแจตัวจริง

เพราะถ้าเป็นกียุนแจตัวจริง...

ปานนี้คงต่ำกลับ หรือไม่กี่หัวเราะไล่หน้าของอีจุนไปนานแล้ว กียุนแจตัวจริงทำแบบนี้ตลอด และทำกับทุกคน ไม่มีข้อยกเว้นกับใคร

ตั้งสติหน่อย

อย่าลืมน่ว่าต้องใช้ชีวิตเป็นกียุนแจจนกว่าจะหาวิธีกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้ แม้รู้ว่าตอนนี้ยังใหม่และปรับตัวยาก แต่ช่วยจำให้ขึ้นใจ หน่ยว่ากียุนแจตัวจริงไม่อ่อนน้อมกับคนอื่นแบบนี้หรอก

หลังกล่อมตัวเองเสร็จจึงก้าวขึ้นไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เพื่อพูดกับสองคนนั้น

“ใกล้ถึงเวลานัดแล้ว...ไม่ใช่เหรอ”

พูดจบแล้วก็ยกมือกดดอก พร้อมจ้องไปยังทั้งสองคนนั้นอย่างแน่วแน่ เป้าหมายที่กำลังพูดจ้อจึงปิดปากทันควัน ยิ่งผมวางมาดชมด้วยการเคาะนิ้วกับท่อนแขนตามจังหวะเข้มีนาที ของอีจุนก็...

“เหอะ...ยังอวดดีเหมือนเดิม เลิกทำให้คนอื่นเขาปวดประสาทด้วย ลักทีเถอะ เห็นแล้วหงุดหงิด”

เฮ้อ รอดตัวไป ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะของอีจุนกลับมาถลิ่งตาใส่กันได้เหมือนเดิมลักที ส่วนกียอนจูก็ยอมจบประเด็นนี้ให้ โดยไม่ระเคาะระคายอะไร

“อืม ยังดูเหมือนเดิมจริงๆ ด้วย เอาเป็นว่ารีบไปกันเถอะ เดี่ยวจะสาย”
สิ้นเสียงนั้น ทุกคนก็รีบแยกย้ายไปขึ้นรถของตัวเองอย่างว่องไว

ต่างจากผมที่ยังยืนจ้องอยู่กับที่ คั่นไหนกันล่ะ ผมไม่รู้ว่าจะต้องไปนั่งรถคันไหน แต่โชคดียิ่งที่ตาไ้ จึงสังเกตเห็นว่ารถคันกลางที่ช่องอีจูนเบียดตัวขึ้นไปนั่งมีที่นั่งว่างเหลืออยู่หนึ่งที่ ทว่า...

จะใช้คันนี้จริงไหม

ที่เล็งคันนี้ไว้เพราะช่องอีจูน‘ต้อง’ ตามประกบก็ยูนแจตลอดเวลา อันเนื่องมาจากเขานับว่าเป็น ‘ผู้มีความสามารถ’

ก็คงใช่ เพราะตอนนั้นเห็นรถยนต์ทุกคันปิดประตู ไม่รับผู้โดยสาร เพิ่มแล้ว ยกเว้นคันที่ช่องอีจูนนั่งอยู่คันเดียว

“มัวทำอะไรอยู่”

ช่องอีจูนถามอย่างหัวเสีย เพราะเห็นผมยืนเก้ๆ กังๆ ไม่ยอมขึ้นมาสักที แน่نونว่าพอโดนเร่งเร้าก็ต้องมีสั่นกันบ้าง แต่สุดท้ายผมก็เอาชนะความกลัว นั้นมาได้ด้วยการพาตัวเองเข้าไปนั่งในรถ

เจ้านาย...ต้องเบาะขวาหลังเหรือ

เนื่องจากเบาะนั้นว่างอยู่คนเดียว ผมจึงไม่รอช้า รีบเบียดตัวเข้าไปนั่ง ทันใด ซึ่งเป็นสัญญาณให้ผู้ติดตามปิดประตูได้ ก่อนสลับเท้าไว้ๆ มาประจำ เบาะข้างคนขับ จากนั้นก็เฝ้ารอให้รถยนต์คันหน้าสุดเคลื่อนตัวนำขบวนไปก่อน เท่านั้นทีพร้อมออกเดินทางกันแล้ว

แต่ผมยังไม่พร้อม บอกตามตรงว่าตอนนั้นเหนื่อยมาก นี่ขนาดเพิ่งมาเป็นก็ยูนแจได้แค่นี้ก็ชั่วโม่งเอง

พระเจ้านั่นก็...จริงๆ เลย

แค่บ่นกับตัวเองนิดๆ หน่อยๆ ก็สั่งให้มาเป็นก็ยูนแจ ไม่คิดจะถาม ความสมัครใจกันก่อนสักคำ

สาเหตุที่ผมบ่นเพราะอยากตำหนิไลฟ์สไตล์ของก็ยูนแจเท่านั้น ไม่ได้ด่าจริงๆ ดูไอ้หมอนั่นทำตัวลิ ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาตั้งแต่เกิดแท้ๆ แต่ดันทำตัวเหลวแหลกและโลภมาก แบบนี้จะไม่ให้บ่นได้อย่างไร

หรือว่าเวรกรรมติดจรวด ผมเลยต้องมาซดใช้กรรมด้วยวิธีนี้ ซึ่งนาทีนี้ คงทำอะไรไม่ได้แล้วนอกจากถอนหายใจทั้ง

ข้างสวนทางกับความอึดอัดที่เริ่มคับแน่นอยู่ในใจ จนชักจะทนต่อ

แรงกดดันต่อไม่ไหว ผมตัดใจหันหน้าหนีไปนอกหน้าต่าง สิ่งที่เห็นคือ
อาคารบ้านเรือนที่ยังเหมือนเดิม เหมือนเกาหลีที่เคยใช้ชีวิตอยู่ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง

จะไม่เหมือนก็ตรงที่โลกใบนี้มีสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า...ผู้มีความสามารถ
อย่างคนข้างกายที่ชื่อของอีจุน แค่เขากระดิกนิ้วเบาๆ ก็สามารถ
เรียกพลังมาปรากฏชีวิตเหยื่อได้อย่างสบายๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกคน
บนโลกใบนี้จะมีความสามารถหรือมีพลังวิเศษเหมือนกันหมด

เพราะบางคนมี ทั้งที่ใจจริงไม่ได้อยากมี ในขณะที่บางคน...‘ไม่มี
มาตั้งแต่เกิด’

คนจำพวกแรกค่อนข้างสบาย อยากทำอะไรก็ได้ตามที่ใจต้องการ
ตรงกันข้ามกับคนจำพวกหลังที่ต้อง...

ตามตูดชาวบ้านต້อยๆ ไม่ต่างจากสุนัขจรจัด
สิทธิ์และเสียงในการตัดสินใจเท่ากับศูนย์ จะทำอะไรก็ต้องคอยดู
สีหน้าคนอื่นอยู่ร่ำไป

ตัวอย่างชั้นดีของจำพวกหลังไม่ต้องไปหาจากที่ไหนไกลเลย
ถ้าสมมติเจอสัตว์ประหลาดสักตัว ก็ไม่ต้องมานั่งคิดให้ปวดหัวว่า
ใครจะอยู่หรือใครจะไป เพราะย่อมต้องเป็นคนจำพวกหลังที่ไม่มีแม้แต่
ปัญญาและพลังกำลังที่จะปกป้องตัวเองอยู่แล้ว

เหมือนอย่างกียุนแจคนนั้นไง
กียุนแจมาเป็นตัวโกงได้อย่างไร ประเด็นนี้ผมไม่รู้ เพราะต้นฉบับ
เขียนจากมุมมองของพระเอกอยู่บทเดียว เท่ากับว่าผมจะต้องเดาและ
คลำหาทางเอาเอง

โดยประเด็นที่รู้แน่ชัดและรู้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรคือ ‘กียุนแจไม่มี
ความสามารถมาตั้งแต่เกิด’

มีแค่รูปที่เป็นทรัพย์สิน มีเงินทองและอำนาจ ทว่าไม่มีในสิ่งที่...‘ไม่อาจ
ครอบครอง’

กียุนแจถึงได้แก้เกมด้วยการเกณฑ์เหล่าผู้มีความสามารถให้เข้ามาอยู่
ใต้อาณัติของตัวเอง ซึ่งพอรวมพลได้สำเร็จก็เชื่อว่าจะดูแลแบบทิ้งขว้าง เพราะ

เขาจริงจังถึงขั้นสร้างกิลด์สุดยิ่งใหญ่ไว้รองรับ และแต่งตั้งให้พวกนั้นเป็น 'บริวาร' ของตัวเอง

โดยได้ 'ซองอุนกัปป' ตระกูลใหญ่ที่ปัจจุบันแทบจะครอบครองทุกสิ่งในเกาหลี่ได้มาเป็นผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

คำถามคือ...รวยแล้วมาเป็นตัวโกงทำไม อย่าถามเลย เพราะผมก็ไมรู้เหมือนกัน แล้วก็ไม่อยากด้อยค่าว่านิยายเรื่องนี้เป็นนิยายเกรด Z ลึกเท่าไรด้วย แต่ 'ถ้ารู้แบบนี้ไม่อ่านตั้งแต่แรกดีกว่า' มีย่างที่ไหน แค้น้งบ่นนิดหน่อยก็ยดบทตัวโกงมาให้

ถ้ารู้แบบนี้หาเรื่องอื่นอ่านดีกว่า...ทว่าหน้าที่นี้เสียใจไปก็เท่านั้น
ถึงแล้วเหวอ

ภาพของอาคารบ้านเรือนสีครีมค่อยๆ เลื่อนหายไปจากสายตา ก่อนแทนที่ด้วยภาพของเรือกสวนไร่นาเขียวข่ม พอนั่งรถต่อไปอีกสักพัก คราวนี้ก็จะได้พบบ้านทรงเกาหลี่โบราณหลังหนึ่งที่ภายนอกดูเรียบสงบ

ที่นี้คือที่ไหนไม่รู้ หากบอกว่าเป็นบ้านเก่าของเกียณแจ...ก็ไม่น่าใช่ เพราะสภาพเหมือนภัตตาคารอาหารชั้นเลิศมากกว่า

เมื่อรถยนต์จอดสนิท ผู้ติดตามจึงปรีมาเปิดประตูให้และออกไป ประจันหน้ากับเกียณจูที่วิ่งเข้ามาประกบ เพื่อกำชับว่า

"วันนี้เขามารวมตัวกันครบหมด เพราะงั้น...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันขอให้นายตอบรับ 'ครับๆ' ไว้ก่อน อย่าไปอะไรกับพวกผู้ใหญ่มาก"

"...โอเค"

รวมตัวอะไรไม่รู้ด้วยเหวอ แต่ถ้าอยู่เงียบๆ ก็ไม่น่ามีปัญหา สงสัย คราวนี้ผมคงว่านอนสอนง่ายเกินไปอีกแล้ว เกียณจูถึงได้ออกปากกำชับ อีกรอบ ไมลี อีกหลายรอบจนผมต้องทำหน้ายักยโส เพื่อให้เธอรีบไปช่วย นำทางอย่างว่องไว

โดยระหว่างสาวเท้าก้าวตามเกียณจูไป เหล่าผู้ติดตามก็เคลื่อนขบวน มาเดินประกบหลังต่อ ผมจึงแอบเหล่ตามองไปเล็กน้อย แล้วพบว่าของอีจุน เดินประกบข้างกันอยู่ ตามด้วยคนอื่นๆ ที่...

อ่า...

ตองรอใหัระบบขึ้นชื่อนามสกุล แะนนำให้ผมได้รู้จักก่อน ดังนี้

[ฮาฮินซอ] [ฮาฮยอนซอ] [ควอนแจฮยอก]

แต่ขึ้นชื่อมาให้แค่สามคนนี้นะนั่น

แสดงว่าคนที่เหลือไม่สำคัญเท่าไร

โดยพวกเขาทั้งสามอายุไล่เลี่ยกับกียุนแจ แะแน่อนนว่าเป็นผู้มี
ความสามารถได้อาณัติของกียุนแจทั้งหมด

ถ้าเอาตามต้นฉบับ สามคนนี้เป็นแค่ตัวประกอบที่...ไม่ได้โดดเด่น
ส่วนพวกที่เหลือน่าจะเป็นตัวประกอบของตัวประกอบอีกที

วินาทีที่ผมเหลียวกลับไปมอง ปฏิกริยาของพวกเขาทั้งสามก็แตกต่างกัน
ฮาฮินซอสะดุ้งโหยงราวกับเห็นผี ต่างจากฮาฮยอนซอที่ยิ้มหน้าบาน
เป็นจางเชิง

ส่วนควอนแจฮยอก...

หน้านี้ แข็ง ตึง แะตาตุงงนคล้ายจะถามว่ามีอะไรหรือเปล่า ซึ่งไม่รู้
ว่าทำไม พอสบตาด้วยกลับกลายเป็นผมที่ต้องหลบตาเบือนหน้าหนีก่อน

กีฮยอนจูพาเดินตัดลานบ้าน ทว่าจ้งหะที่กำลังจะก้าวเท้าเข้าอาคาร
จู่ๆ ก็มีอะไรบางอย่างปรากฏขึ้นมาตัดหน้าอีกแล้ว

[พร้อมเริ่มโหมตฝึกสอนการเล่นไปกับพวกเราหรือยัง]

[Yes]

นั่นคืออะไร อีกทั้งยังให้เลือกแค่ 'Yes' อย่างเดียวอีก แบบนี้เรียกว่า
มัดมือชกกันชัดๆ จะให้ตั้งใจทำเมินก็ไม่ได้ เพราะซักจะสังหรณ์ใจไม่ดี
แปลกๆ

แต่โหมตฝึกสอนการเล่น...มีไว้เพื่อช่วยผู้เล่น

จะช่วยอะไรได้บ้างก็ไม่รู้ ดูจากสถานการณ์แล้ว จ้งหะนี่ก็ต้อง

Yes

ผมยื่นมือไปกอดคำตอบ โดยทำที่เป็นเหมือนจับเสื้อผ้าเพื่อตบตาคนอื่น จากนั้นไม่กี่จิตใจ ข้อความข้างต้นก็อันตรธานหายไป เหลือเพียง ‘โหมด ผีกสอนการเล่น’ ตัวเล็กๆ ที่ย้ายไปกำกับอยู่ตรงหัวมุม

[เข้าสู่ โหมดผีกสอนการเล่น บทที่หนึ่ง งานรวมญาติ]

ทว่าวินาทีที่ข้อความดังกล่าวปรากฏ ก็ยอนจูกลับชะงักมิเท่าไรทันที ก่อนหยุดยืนตรงอยู่หน้าประตูบานเลื่อนกรูกระดาดตามสไตล์เกาหลีอยู่ ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น

“คุณยุนแจเดินทางมาถึงแล้วค่ะ นายท่าน”

คะ คุณ...ยุนแจ? ก็ยอนจูกับกียุนแจก็ไม่ได้ห่างกันมากสักหน่อย จริงๆ เธอแก่กว่าแค่สองปีด้วยซ้ำ...อีกประเด็นคือ เป็นสายเลือดเดียวกันแท้ๆ ทำไมต้องเรียกห่างเหิน ต้องมีเบื้องหลังอะไรสักอย่างแน่ๆ เช่น...

เดี๋ยวจะมีปัญหา กับ...บ้านใหญ่

เพราะการที่ผู้มีความสามารถอย่างเธอต้องมาเป็น ‘เบี้ยล่าง’ รับใช้คนที่ ไม่มีความสามารถอะไรอย่างกียุนแจ เหตุผลคงมีแค่ข้อเดียวคือ...

‘เลือดสายตรง’

เธอไม่ได้ยอมหลีกทางและปล่อยให้กียุนแจได้เจิดจายอะไรแบบนั้น แต่กียุนแจเป็นเลือดสายตรงของบ้านใหญ่ ทำให้ตำแหน่ง ‘ทายาทประจำตระกูล’ ตกเป็นของกียุนแจไปด้วยโดยปริยาย

เพราะแบบนี้ใช้ไหม เธอก็เลย...

แต่ขณะที่กำลังคิดหาคำตอบพร้อมจ้องมองท้ายทอยของคนข้างหน้า คนในห้องก็ส่งเสียงกระแอมไอดังชัดจังหวะ

นั่นเป็นสัญญาณให้ก็ยอนจูต้องรีบยื่นมือไปเปิดประตูให้ทันใด หลังจากนั้นจึงก้าวถอยหลังเพื่อพาตัวเองเข้ามา

พยายามซ่อนตัวสุดฤทธิ์ รวากับจะให้ใครมาเห็นงำหัวนี้ไม่ได้

และภาพแรกที่ได้เห็นหลังบานประตูคือภาพของกลุ่มชายวัยกลางคน จนไปถึงกลุ่มสูงวัยกำลังนั่งล้อมโต๊ะกินข้าว

ตาคุณนี่จึงต้องไล่อ่านชื่อที่ลอยเด่นอยู่เหนือศีรษะของทุกคนอย่างรวดเร็ว
ตอนนั้นชายชราที่นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะก็ได้เอ่ยปากเรียกด้วยรอยยิ้ม

“มานี่เร็ว ยูนแจ”

เหนือศีรษะของชายคนนั้นปรากฏชื่อว่า ‘กิแจมู’ เขาเป็นคุณปู่ของผม
ของกิยูนแจ และเป็น ‘ประมุขของซองอุนกึ๊ป’

พอรู้แบบนี้ผมก็รีบโค้งศีรษะทันที ก่อนค่อย ๆ รีบเบียดกายเข้าไป
นั่งร่วมวง

“สวัสดีครับ”

“อืม ๆ นั่งเร็ว”

จากนั้นก็รีบกวาดตาหาที่นั่งว่าง จะวาไป...ในที่นี้ไม่มีใครอายุรุ่นราว-
คราวเดียวกันเลยสักคน

หรือจริง ๆ อาจมี แต่ ‘ไม่สำคัญพอ’ ที่จะมาอยู่ตรงนี้
แต่ที่ผมมาได้เพราะ...

กิยูนแจเป็นทายาท

เมื่อรู้แบบนี้แล้วก็เหวี่ยงเข็มเติมแผ่นหลัง เพราะยังไม่ทันได้คุ้นชินกับ
ร่างของกิยูนแจเลย เผลอแป๊บเดียวต้องมางานรวมญาติของตระกูลแล้ว

ถ้าเกิดโดนจับได้ว่าผมไม่ใช่กิยูนแจตัวจริงจะทำอย่างไรดี แค่คิดเล่น ๆ
ในหัวยังเสียวสันหลังวาบ

ตอนนั้นระบบก็ได้ส่งรายละเอียดมาให้ ดังนี้

[แจ้งเรื่องข้อมูล ผู้เล่นจะสามารถเข้าถึงข้อมูลของแต่ละชุดได้ โดยการ
เก็บเกี่ยว (Learning) รวบรวม (Combination) และผนวก (Analogy)]

ผมกำลังตั้งใจอ่านอยู่แท้ ๆ แต่เสียงก็ยังดังจนรบกวนสมาธิอีกรอบ ซึ่ง
คราวนี้เป็น ‘ชุดคำศัพท์’ ที่ลอยแว้งอยู่เหนือศีรษะของกิแจมู ผู้ที่นั่งตรงหัวโต๊ะ

[ระบบขอคำแนะนำคำแนะนำเพื่อช่วยให้ผู้เล่นได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น
คำศัพท์แต่ละคำที่อยู่เหนือศีรษะของตัวละครจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ

ตัวละครนั้นโดยตรง ลองวิเคราะห์คำศัพท์เหล่านั้นแล้วนำมาผนวกกัน เพื่อจะได้รู้จักกับตัวละครมากขึ้น!

สองตาเพิ่งไปยัง ‘คำแนะนำ’ ดังกล่าวทันที ซึ่งคำที่มาเป็นไฟล์สลับอยู่ตรงหน้ามีดังนี้

[ของอุณกรู๊ป] [ประมุข] [ภาคภูมิใจ] [ยิ่งใหญ่]

ไหนขอลองหน่อย...ของอุณกรู๊ป ประมุข

ไม่ยากเท่าไร พอลองใช้ความคิดระหว่างตักข้าวเข้าปากเพื่อตบตาคนอื่นได้ เพราะตอนนี้ผมพอมองภาพคร่าวๆ ออกแล้ว

[อธิบายตัวละคร]

[กิแกมู : ประมุขของของอุณกรู๊ป แซบอลรุ่นที่สอง อัศวินผู้ผลักดันให้ของอุณกรู๊ปขึ้นเป็นใหญ่]

อืม...ยังเป็นแค่ข้อมูลพื้นฐานที่ผมเคยรู้มาก่อน แต่ในตอนที่กำลังจะใช้สมองลองผนวกคำศัพท์นั่นเอง

“งานที่ทำอยู่ถึงไหนแล้วล่ะ”

จู่ๆ ประมุขของตระกูลก็เอ่ยคำถามขัดจังหวะ ผมจึงเกิดอาการมึนงงไปชั่วขณะ

“...ครับ?”

“กิลด์อะไรนั่น เห็นว่าเตรียมการใกล้จะเสร็จแล้วนี่”

เมื่อได้ยินแบบนี้ก็ต้องรีบนึกถึงต้นฉบับทันที ซึ่งการที่อีกฝ่ายถามแบบนี้ก็แสดงว่า ผมหลุดเข้ามาอยู่ในช่วง ‘ก่อน’ ก่อตั้งกิลด์ เพราะโลกใบนี้เพิ่งค้นพบการมีอยู่ของเหล่าผู้มีความสามารถได้ไม่นาน รู้สึกว่ารายการที่เปิดตัวต่อชาวโลกจะประมาณเมื่อสิบปีก่อน หลังจากนั้นก็ทยอยเปิดตัวมาเรื่อยๆ และเพิ่งมารู้งานเรื่องจริงๆ เมื่อสามปีก่อนหน้านี้

ช่วงสมัยแรกๆ ตอนที่ยังไม่มีใครกล้าเปิดตัว เหล่าผู้มีความสามารถ จะถูกสถาบันวิจัยประจำแอฟริกา 51¹ ของสหรัฐฯ จับไปเป็น ‘หนูทดลอง’ กันมากมาย ส่วนใครที่โชคดีไม่โดนทางการจับตัวไป ก็กลายเป็น ‘หลงผิด’ เลือกที่จะใช้ความสามารถของตัวเองในทางที่ผิด เช่น ก่อตั้งลัทธิประหลาด และหากินกับความเชื่อของชาวบ้าน

ทั้งนี้ยังมีอีกกลุ่ม ถือเป็นจำนวนน้อยมากๆ ที่เลือกใช้ชีวิตเป็นแค่นักธรรมชาติ ไม่คิดใช้พลังหรือความสามารถใดๆ พวกเขาจะคิดแค่ร่างกายตัวเอง ผิดปกติ ซึ่งส่วนใหญ่อีกกลุ่มหนึ่งคือ ‘รู้ แต่ขอเก็บไว้เป็นความลับ’ เพราะกลัวว่าถ้ามีคนรู้จะถูกจับไปเป็นหนูทดลองเหมือนในการ์ตูนและสื่อหลายแห่งที่ชอบหยิบยกมาเน้นย้ำ กับบางส่วนของที่ยอมเปิดเผยให้รู้เฉพาะคนสนิทเท่านั้น

ทางการของสหรัฐฯ เก็บข้อมูลได้ยอดเยี่ยมมาก แทบไม่มีหลุดออกมาสู่สายตาของชาวโลกเลยสักราย แต่ที่น่าขบขันคือ ผู้มีความสามารถ รายแรกของโลก ที่ยอมเปิดเผยตัว ดันเป็นเด็กอายุสิบสามปีและสัญชาติอเมริกัน เด็กคนนั้นถ่ายคลิบโชว์พลังของตัวเองลงโซเชียล มีหน้าซ้ำยังป่าวประกาศอย่างชัดเจนว่า ‘จะเป็นซูเปอร์ฮีที่มีชื่อเสียงให้ได้’

ต้องลำบากให้ทางการของสหรัฐฯ สั่งลบคลิบแทบไม่ทัน ซึ่งก็ไม่ทันจริงๆ เพราะมีคนจำนวนนับพันที่เคยดูคลิบนั้นผ่านตา ทั้งยังมีคนปักใจเชื่อว่า ‘บางทีเราก็คงจะมีพลังวิเศษเหมือนคนในคลิบก็เป็นได้’ นั่นจึงกลายมาเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผู้มีความสามารถทุกคนกล้าที่จะหลายความกลัวในใจและกล้าที่จะเปิดเผยตัวตน หลังจากนั้นจำนวนผู้มีความสามารถจึงพุ่งสูงขึ้นทุกวัน แม้แต่ทางการสหรัฐฯ ก็ยังควบคุมไม่อยู่

ทั้งนี้ความดีความชอบที่ได้จากเหตุการณ์นี้ก็มี นั่นคือได้กวาดล้างเหล่าผู้มีความสามารถที่ตั้งตนเป็นหัวหน้าลัทธิจอมปลอม

ต่อให้จะมีพลังหรือมีความสามารถอย่างไร พวกเขาก็ไม่ใช่ซูเปอร์แมน

¹ ฐานการบินลับในบริเวณพื้นที่ทางการทหารขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ทางใต้ของรัฐเนวาดา ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา มีจุดประสงค์เพื่อสนับสนุนการพัฒนา ทดสอบอากาศยาน และระบบอาวุธ หลายคนเชื่อว่าเป็นที่ซ่อนของมนุษย์ต่างดาว

อยู่วันยังค่ำ ปัจจุบันพวกเขาจึงต้องกลายมาเป็นแค่หมาที่โดนตัดหางปล่อยวัด^๑ ทั่วๆ ที่ช่วงแรกทั้งทางการ...ไม่เว้นแม้แต่กลุ่มพ่อค้าใหญ่ ล้วนอยากดึงตัวเหล่าผู้มีความสามารถไปร่วมงานด้วยเหลือเกิน แต่พอคิดคำนวณว่าการลงทุนด้วยไม่น่าจะได้กำไรมากนัก บางทีอาจเข้าเนื้อ จึงตัดสินใจลอยแพพวกเขาในตอนจบ ขณะที่กียุนแจกลับมองเห็นโอกาส ถึงได้เป็นคนรวยเพียงคนเดียวที่กล้าเปิดบ้านต้อนรับพวกเขา ในช่วงที่คนอื่นๆ เริ่มพากันเหกระजाดเหล่าผู้มีความสามารถ และแน่นอนว่าปัจจุบันก็ยังไล่เก็บแต่ได้อยู่เรื่อย ๆ

นั่นหมายความว่า หากถึงคราววิปริต มีสัตว์ประหลาดบุกโลกจริง ๆ รับรองว่าจะไม่มีประเทศไหนหรือกิลด์ของใครที่จะมาล้มบัลลังก์กิลด์สุดยิ่งใหญ่ของกียุนแจได้อย่างแน่นอน หรือถ้าจะแพ้ กิลด์ของกียุนแจก็คงแพ้เพียงกิลด์ของทางการสหรัฐฯ

เพราะกิลด์ของกียุนแจเป็นรองแค่กิลด์กลอรี่ของทางการสหรัฐฯ แห่งเดียว

ตอนนี้ น่าจะยังเป็นช่วง ‘ก่อน’ สัตว์ประหลาดบุกโลก หรือต่อให้พวกมันจะบุกเข้ามาแล้วจริงๆ ก็คงจำนวนน้อยนิดเท่าหยิบมือ และแทบจะไม่ได้สร้างความเสียหายให้ผู้คน ดังนั้นบับมีบอกอยู่ว่า

‘ช่วงแรก ๆ อาจมีสัตว์ประหลาดแฝงตัวเข้ามาใช้ชีวิตปะปนอยู่กับชาวโลกบ้าง แต่ภาพลักษณ์ไม่น่าเกลียดน่ากลัวขนาดนั้น ทำให้ผู้คนแค่เข้าใจผิด หลงคิดว่าเป็นหมาป่าพิการบ้าง หรือเป็นพวกฝ่าเหล่าฝ่ากอบ้าง’

เวลาค้นพบสิ่งมีชีวิตใหม่ที่หน้าตาผิดแผกจากมนุษย์ ผู้คนก็ย่อมต้องตื่นตกใจกันอยู่แล้ว ทว่าส่วนใหญ่ก็ยังไม่อยากจะยอมรับความจริงกันเฉย ๆ ว่าจะต้องมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสัตว์ประหลาด เพราะกำแพงกันระหว่างแฟนตาซีกับความเป็นจริงยังหนาแน่นอยู่มาก พวกเขาจึงไม่กล้าที่จะวางใจ อีกทั้งยังจินตนาการกันไปใหญ่ว่าสัตว์ประหลาดพวกนั้นจะต้องเป็นพวกเดียวกับเนสส์^๒ ที่ชาวโลกเชื่อกันว่าอาศัยอยู่ใต้ทะเลสาบล็อกเนสส์^๓ แน่ ๆ

^๒ หรือสัตว์ประหลาดล็อกเนสส์ (Loch Ness Monster) สิ่งมีชีวิตลึกลับขนาดใหญ่ ที่เชื่อว่าอาศัยอยู่ในทะเลสาบเนสส์ (ล็อกเนสส์) ณ สกอตแลนด์ สหราชอาณาจักร

^๓ ทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่บนที่ราบสูงตอนเหนือของสกอตแลนด์

ด้วยเหตุผลมากมายจากหลากหลายฝ่ายที่กล่าวไปทั้งหมด ส่งผลให้ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ต่างมองว่าเหล่าผู้มีความสามารถเป็น ‘สิ่งมีชีวิตที่แยกหมวดไม่ได้’ ไม่รู้จะต้องจัดให้อยู่ในหมวดไหน ยิ่งเจอคนมีความสามารถพิเศษติดตัวก็ยิ่งวางตัวด้วยลำบาก พวกนั้นเหมือนจะมีค่า...แต่ก็ไม่มี ทว่าถ้าจะให้ทิ้ง...ก็เสียดาย

ตอนนี้ยังไม่มีสัตว์ประหลาดร้ายกาจปรากฏตัวออกมาให้เหล่าผู้มีความสามารถได้แสดงฝีมือด้วย ตอนที่บาทบาทของพวกเขาในสังคมจึงแทบไม่ได้ต่างจาก ‘ตัวตลกในคณะละครสัตว์’

แล้วอะไรคือเหตุผลที่ทำให้กียุนแจสามารถก่อตั้งกิลด์ได้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ทั้งที่สังคมในปัจจุบันมีผู้ที่มีความสามารถเยอะแยะมากมาย คำตอบของคำถามนี้ก็คือ ฟิงพา ‘พลังความรักจากปู’ ยังไงละ กียุนแจไม่เพียงแต่เป็นหลานรัก ทั้งยังเป็นทายาทประจำตระกูลอีกต่างหาก แบบนี้จะไม่ให้ปูตามใจได้อย่างไร

ปู่กำลังมองหลานชายคนโตสุดที่รักด้วยสายตาทนทาน เชื่อม สะกดให้ผมต้องสบตาประสานและเตรียมจะอ้าปากตอบ ทว่า

“เฮ้อ พ่อเรานี่เก่งไปซะทุกอย่าง ขนาดเรื่องเอาใจหลานก็เก่งซะขนาดนั้น”

ประโยคนี้นิ่งขึ้นชั่วฉับพลัน ทุกคนหันหน้าไปทางต้นเสียงทันที โดยเจ้าของประโยคนั้นคือกียองอู ผู้เป็นอาของกียุนแจ

แต่เป็นอาที่ไม่รู้ว่ามีพลังอะไรกับกียุนแจหรือเปล่า เขาถึงได้...

“รวมพวกฝ่าเหล่าฝ่ากอแล้วแต่งตั้งให้ตัวเองเป็นนายใหญ่เหี้ยมเหรอลือลือลือ จะเอาพวกมันไปใช้ทำอะไรก็ยังไม่รู้ แบบนี้โบราณเขาเรียกเสี่ยงเสียข้าวสุกซัดๆ”

“อ้อเหรอ ไอ้เบอร์สอง”

ลำบากให้ก็แจ่มต้องช่วยลงดาบทันที ทว่าตัวต้นเรื่องที่สงสัยว่าทั้งชีวิตนี้คงชมหลานไม่เป็น หาได้สะทกสะท้านไม่

“ผมพูดผิดตรงไหนไม่ทราบครับ ผมก็แค่เป็นทวนเฉยๆ กลัวเด็กมันจะใช้เงินมือเติบ...อืม ผมคงพูดอะไรผิดไปจริงๆ นั่นแหละ งั้นก็ขอโทษ

แล้วกันนะ ยุนแจ!”

ขนาดคำขอโทษที่เอ่ยออกมายังไม่ค่อยจะเต็มใจสักเท่าไร

ไม่อยากจะถอนหงอกผู้ใหญ่เลยจริง ๆ...แม้ตอนนี้สิ่งที่กียุนแจทำอยู่จะยังไม่เห็นผล แต่ในอนาคตก็ไม่แน...จริงอยู่ที่กียุนแจนิสัยไม่ค่อยดี ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้เป็นตัวโกงในนิยาย ทว่าเห็นแบบนี้เขาก็มีหัวธุรกิจเหมือนกัน

กิลด์ที่เขาก่อตั้งก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้คนในสังคมสักหน่อย

อีกทั้งกิลด์ของกียุนแจยังมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างเพื่อนสมาชิก ‘ดีกว่า’ กิลด์กลอรีของทางการสหรัฐฯ ด้วยความที่สังคมตะวันตกนิยมใช้ชีวิตแบบตามใจตัวเอง ไม่ตามใจใคร ต่างจากสังคมเกาหลีใต้ที่ชอบอยู่กันเป็นกลุ่มก้อน

อีโรในชีวิตจริงก็เชื่อว่าจะมีได้เพียงคนเดียว สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้นก็เป็นเรื่องของกียุนแจ แบบฉบับที่ไม่มีพระเอกมามีส่วนร่วมด้วย

พอเห็นกียุนแจเป็นตัวโกงในนิยาย แต่เหล่าผู้มีความสามารถไม่ว่าจะชายหรือหญิงก็ยังเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของเขาเป็นอย่างดี เพราะกิลด์ของเขาจะไม่มี การแบ่งแยก ‘เธอหญิง ฉันชาย’ เคมีระหว่างเพื่อนร่วมงานเลยดีตามไปด้วย

ในสายตาของผู้ใหญ่ สิ่ง que กียุนแจทำในตอนนี้อาจดูเป็นการสิ้นเปลืองเงินให้กับพวก ‘มนุษย์กลายพันธุ์’ จริง แต่ไม่แน่ว่าในอนาคต ธุรกิจนี้อาจช่วยทำเงินมหาศาลให้กับซองอุกรูปก็เป็นได้

อาจรู้เรื่องก็ได้ใครจะรู้...

ทั้งนี้กียุนแจไม่ได้ก่อตั้งกิลด์เพราะเล็งเห็นว่านี่น่าจะเป็นธุรกิจที่ทำเงินให้ได้ในอนาคต แท้จริงแล้วเขาก่อตั้งเพื่อตัวเองต่างหาก ตัวเองที่ไม่ใช่ว่ามีความสามารถแต่อย่างใด

ในเมื่อตัวเองรู้ความแข็งแกร่ง ก็ต้อง ‘ยืม’ ความแข็งแกร่งของคนอื่นมาใช้ ตัวเองจะได้แข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม...บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้กียุนแจก่อตั้งกิลด์ ทว่าท้ายที่สุดแล้ว ความจริงเป็นอย่างไรก็ไม่มีใครรู้ เพราะต้นฉบับไม่ได้บอก และนี่เป็นเพียงการคาดเดาของผมเท่านั้น

ผมเหลืบไปมองก็เฉยเล็กน้อย เพราะอีกฝ่ายเป็นผู้ที่สนับสนุนให้

กียุนแจรวบรวมเหล่านั้มีความสามารถมาไว้ด้วยกัน และยังเป็นผู้ที่จับ
กียอนจูให้มานั่งเก้าอี้เลขานั่น ทั้งที่เธอไม่ใช่ลูกหลานสายตรงแต่อย่างใดด้วย
การสนับสนุนกันถึงขั้นนี้ แสดงว่าก็แจมน่าจะเล็งเห็นถึง ‘แวว’
ในธุรกิจนี้เหมือนกัน

“ผมยังเด็กอยู่ ผู้ใหญ่เลยมองว่าเป็นแค่การเล่นขายของ”

“อืม...”

“แต่ผมเชื่อนะครับ ในวันที่โลกถึงจุดเปลี่ยนใหญ่ กิลด์ที่ปั่นขึ้นมา
จะต้องไปได้ไกลกว่าทุกวันนี้แน่”

“แล้วจุดเปลี่ยนใหญ่ที่ว่ามันคืออะไร”

“ไม่รู้สิครับ...ผมเองก็ยังให้คำตอบตอนนี้ไม่ได้เหมือนกัน แต่ปฏิเสธว่า
แค่พลังจากมนุษย์โลกเพียงกลุ่มเดียว มันจะมีอิทธิพลถึงขนาดทำให้โลก
ของเราเปลี่ยนไปได้จริงๆ เหรอครับ”

คำถามนั้นทำให้ทุกคนรอบโต๊ะต้องสงบคำเพื่อคิดหาคำตอบ...คิดว่า
โลกของเราจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้เพียงเพราะฝีมือของมนุษย์กลุ่มเดียว
เท่านั้นเหรอ ไหนจะสัตว์ ไหนจะพืชอีก หรือต่อให้ชาตินี้โลกจะไม่มี
การเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นเลยก็ตาม อย่างไรก็ตามทุกคนก็ต้องยอมรับความจริง
ให้ได้ยู่ดีว่า โลกใบนี้มีความสามารถอาศัยอยู่จริง ๆ จะไปงมหาทฤษฎี
ร้อยแปดพันเก้าที่โหมมาลบล้าง ให้ตายก็ไม่วันลบความจริงข้อนี้ได้

แม้ตอนนี้จะยังไม่มืเหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้น แต่เตรียมการ
ไว้รอล่วงหน้าก็ยังดีกว่า ‘ไฟลนกัน’ และ ‘ไปตายเอาดาบหน้า’ ในวันที่โลก
ถึงคราววิกฤตแล้ว เพียงแค่สงสัยว่าคนอื่นจะไม่ได้คิดแบบเดียวกัน ถึงได้...

ตอนนั้นเสียงแจ้เตือนก็ได้ดังก้องในโสตประสาท ตามด้วยข้อมูล
บางส่วนที่ปรากฏขึ้นมาจนช่วยทำให้หูตาของผมสว่างมากขึ้น

อะฮ่า...

ผมรีบยัดข้อมูลเหล่านั้นใส่หัวสมองอย่างว่องไว ประจวบเหมาะกั
รอบข้างที่ดูเหมือนจะคล้อยตามกันบ้างแล้ว จังหวะนี้จึงไม่รอช้า รีบเข้าประเด็น
พร้อมยิ้มย่องทันที

“หรือต่อให้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้น แต่แน่ใจหรือครับว่า

การลงทุนกับพวกเขาจะเสียเปล่า อย่างน้อยก็ยังตั้งบริษัทบอติการ์ดได้ ถูกไหมครับ ยิ่งพวกเขาพลั้งเผลอ ความสามารถ ก็สามารถผลักดันให้ไปเป็นการ์ดเซลได้สบายๆ ไม่คิดแบบนั้นกันบ้างหรือครับ”

แน่นอนว่าพูดจบก็ขายตามองกียองอู คนที่นั่งกัณฑ์กรอดพลงส่งเสียงฮึดฮัด ดูจะหัวเสียสุดๆ

แต่เอาจริง ๆ ผมก็ไม่ได้อยากตั้งบริษัทบอติการ์ดหรืออะไรทั้งนั้น แต่พอคุยไปเรื่อย ๆ ประกอบกับได้ลองผนวกคำศัพท์ที่ระบบแนะนำมาให้จู่ ๆ ผมก็คิดไปทางนั้นได้เอง ส่วนสาเหตุที่กียองอูฮึดฮัด สงสัยคำว่า ‘บอติการ์ด’ จะไปบาดหู เพราะเขาได้ชื่อว่าเป็น ‘องค์กรรักษาพิทักษ์ของอุโน’ พอได้ยินคำบาดหูเข้าหน่อย ก็ก็ต้องกระตุกบ้างอยู่แล้ว

ซึ่งผมจะไม่มันโง่งนึ่งเงิบ รอให้กียองอูตอบได้กลับแน่นอน จังหวะนี้ต้องทำเป็นไม่รู้ด้วยการเล่นไปประจบก็แจ่ม

“หรือต่อให้สุดท้ายจะเป็นแค่การเล่นขายของเฉย ๆ เหมือนอย่างที่ผู้ใหญ่บางคนพูดไว้ แต่มีชื่อของอุโนกรุปต่อท้ายทั้งที มันจะเป็นแค่การเล่นขายของธรรมดา ๆ ไปได้ยังไงล่ะครับ” ผมพูดถูกไหมครับ”

“ฮ่า ๆ! นั่นสิ! พูดอีกก็ถูกอีก”

คนโดนประจบระเบิดเสียงหัวเราะลั่น ตอนนั้นหน้าตาอับอายตัวละครก็ได้ปรากฏขึ้นมาเฉลยให้แล้ว

[อธิบายตัวละคร]

[กิแจ่ม : ประมุขของซองอุโนกรุป แซบอรุ่นที่สอง อัศวินผู้ผลักดันให้ซองอุโนกรุปเป็นใหญ่ รักและภาคภูมิใจในซองอุโนมาก]

[กียองอู : ลูกชายคนที่สองของกิแจ่ม มีความหลังฝังใจกับกิชอนอู ผู้เป็นลูกชายคนแรกของกิแจ่ม ด้วยเหตุนี้จึงไม่ชอบหน้ากียุนแจด้วย ปัจจุบันเขามีลูกชายอายุสี่ปี และเขาค้นได้ชื่อว่าเป็น ‘องค์กรรักษาพิทักษ์ของอุโน’]

พอประมุขยืมร่าง ทุกคนที่นั่งล้อมโต๊ะจึงต่างเฮฮาพากันขึ้นชมผม แต่จะมีคนหนึ่งนั่งหน้ามูยอยู่คนเดียว นั่นคือกียองอู

ที่

เหตุผลง่าย ๆ ที่กียองอุซังน้ำหนักก็ขุนแจ เพราะลูกชายคนเดียวของเขา
อายุมากกว่ากียุนแจแท้ ๆ...

แต่ดันไม่ได้ตำแหน่งทายาทประจำตระกูล

ช่วยไม่ได้ ในเมื่อพ่อของกียุนแจเป็นลูกชายคนแรกที่บ้าน

ตอนนี้ลูกชายของกียองอุไม่ได้อยู่ในห้องด้วยกัน และไม่ได้อยู่ใน
เกาหลีด้วย เห็นว่าย้ายประเทศไปตั้งแต่สามปีก่อน ตอนนี้กำลังทำงานตั้งตัว
อยู่ที่สหรัฐฯ... ในความทรงจำของกียุนแจมีเรื่องราวของเขาคนนั้นเพียงสั้น ๆ
แค่นั้น

กียองอุแต่งงานและมีลูกเร็วกว่าพ่อของกียุนแจผู้ซึ่งเป็นลูกชายคนแรก
ที่บ้าน แต่มีเร็วไปก็เท่านั้น สุดท้ายก็ยังดึงดูดความสนใจจากปูไม่ได้อยู่ดี
ดังนั้นตำแหน่งหลานชายคนโต ที่จริง ๆ ควรต้องเป็นของลูกชายตัวเอง
กลับถูกขโมยไปนับตั้งแต่วินาทีแรกที่กียุนแจลืมตาขึ้นมาดูโลก เขาถึงได้
เกลียดชังน้ำหนักียุนแจมากขนาดนี้

ไร้สาระสิ้นดี เขาน่าจะรู้อยู่แล้วแท้ ๆ ว่าคนเราเลือกเกิดไม่ได้ รู้ทั้งรู้
แต่ก็ยังตามเห็บแหมะไม่เลิก เหลือเชื่อจริง ๆ

ช่างเป็นผู้ใหญ่ที่ทำตัวไม่สมวัยเลยสักนิด ผมนั่งจ้องกียองอุที่กำลัง
ทำหน้าตึง ก่อนแค้นหัวเราะใส่เล็กน้อย แนนอนว่าพอเจอเด็กถอนหงอกหน่อย
ผู้ใหญ่คนนั้นก็หน้าเจื่อนทันควัน

คราวนี้ผมชนะขาดลอย

...เหนื่อยจัง

สะใจที่ชนะกียองอุมาได้ แต่การมานั่งอยู่ที่นี้ในตอนนี้ ไม่รู้สรุปว่า
มานั่งกินข้าวหรือมานั่งเขี่ยข้าวเล่นกันแน่

เพราะต้องมานั่งเครียดดีกว่าถ้าโดนจับได้ว่าไม่ใช่กียุนแจตัวจริง...

ทั้งเครียด ทั้งเหนื่อย เหนื่อยมากที่ต้องมาแสดงละครตบตาว่าเป็น
กียุนแจผู้ทรงสง่า ชายหนุ่มที่ยึดมั่นในตัวเอง นิสัยแบบนี้ช่างห่างไกลกับตัวตน
อันแท้จริงของผมเหลือเกิน

จริงๆ งานรวมญาติในวันนี้ยังมีรอบสองอีก แต่ไม่ใช่กิจกรรมพิเศษอะไร พวกกินข้าวกันเสร็จผมจึงได้โอกาสขอหนีกลับก่อนอย่างรวดเร็ว พาตัวเองออกมาเจอก็ฮยอนจูที่รออยู่ด้านนอก แน่ใจว่าเธอไม่ได้ยืนอยู่คนเดียว ทว่ามีผู้คนมากมายรายล้อม น่าแปลกตรงที่ทำไมไม่เห็นผู้ติดตามหรือพวกผู้มีความสามารถที่ผมรู้จักชื่อเลยสักคน

“ไม่ไปกินข้าวหรือไง

“เป็นอะไรไป”

“ยืนรอลอยอย่างเดียว ไม่คิดจะไปหาข้าวกินเลยเหรอ... ผมยืนมองด้วยความสงสัยอยู่นาน จนเป้าหมายหันมาถามว่าเป็นอะไร แน่ใจว่าผมก็ต้องตอบปฏิเสธว่าไม่เป็นไรอยู่แล้ว ซึ่งดีที่ก็ฮยอนจูไม่ได้นึกสงสัยอะไรต่อ ทั้งยังเดินนำหน้าพาไปขึ้นรถกลับบ้านเสร็จสรรพ ส่วนผู้ติดตามที่ผมนึกสงสัยว่าพวกเขาหายไปไหนกันหมดจริงๆ มายืนรอลอยอยู่ด้านนอกนี่เอง

“โอ๊ะอ๊ะ กินนานเป็นชาติ”

“ซองอีจุน”

“อูย”

เมื่อเห็นหน้ากัน ซองอีจุนก็เอ๋ยปากเหินแสมซึ่งๆ หน้า เดือดร้อนให้ควอนแจฮยอกต้องออกไปเหลืงเตือนทันใด แต่ตัวการหาได้สะทกสะท้านและยังยืนถ่มน้ำลายทิ้งอย่างสบายใจเฉิบ

ตอนนั้นมีชายหนุ่มหน้าอ่อนที่สูงน้อยที่สุดในกลุ่มวิ่งหน้าตั้งเข้ามาหา แม้ที่สาวอย่างฮาอินซอจะมือไวคว้าตัวไว้ได้ทัน แต่เด็กคนนั้นกลับว่องไวกว่าเขาชื่อ...

“อร่อยไหมครับพี่”

“...อือ”

...ทำไมน่ารักจัง

ฮาฮยอนซอเอียงคอถามตาแป๋ว

น่ารักน่าเอ็นดู ตัวเล็ก หัวกลมเหมือนลูกเกาลัด ดวงตากลมโตราวกับตุ๊กตา

เป็นเด็กผู้ชายที่ให้ความรู้สึกว้าว...ชายก็ไม่ใช่ หญิงก็ไม่เชิง

สรูปสั้นๆ คือ...เหมือนหมาเลย

เฮ้ย เมื่อกี้ผมไม่ได้ดำนะ! หมายถึงว่าเด็กคนนี้น่ารักเหมือนลูกหมาตัวน้อยอะไรทำนองนั้น

น่ารักแบบที่พอรู้สึกรักตัวอีกที ผมก็เฟลเอามือไปวางอยู่บนหัวๆ ของเด็กคนนี้เรียบร้อยแล้ว โดยที่อีกฝ่ายไม่แม้แต่จะบ้ายเบี่ยง ทั้งยังก้มศีรษะให้ลูบได้สะดวกอีกต่างหาก

ว่าแต่ ผมทำแบบนี้ได้ใช่ไหม ปกติก็ขุนแจเอ็นดูคนอื่นออกหน้าออกตาแบบนี้หรือเปล่า

จนความคิดที่เล่นวบขึ้นมาใหม่สั่งให้ผมรีบหยุดทุกการกระทำทันที ฮาฮายอนซอจึงเลื้อบตามองด้วยความแปลกใจ

“ไปได้แล้ว...”

เนื่องจากผมเอาแต่นั่งระวางตลอดทั้งวัน กลัวว่าจะถูกคนอื่นจับพิรุได้ จนหวาดหวั่นไปหมด ตอนนั้นจึงไม่อยากทำตัวให้คนอื่นระแคะระคาย อยากรีบกลับบ้านไปหมกตัวอยู่ในห้อง และเอาเวลาทั้งหมดไปงมต้นฉบับมากกว่าจะได้ลำดับเหตุการณ์เพื่อจับต้นชนปลายถูก

ผมออกคำสั่งให้ทุกคนรีบแยกย้ายไปขึ้นรถยนต์ของใครของมัน ซึ่งแน่นอนว่าหากลับผมก็ต้องไปนั่งข้างของอีจุนเหมือนเดิม

ทำไม...ยังไม่หายไปสักทีนะ

คำว่า ‘โหมดฝึกสอนการเล่น’ ตัวเล็กๆ ตรงมุมนั้น ป่านนี้ก็ยังไม่หายไปอีก เพราะเมื่อครู่ผมได้ยินเสียงคล้ายมีใครจุดพลุฉลอง ไม่ใช่ที่ผมทำตาม โหมดฝึกสอนการเล่นสำเร็จแล้วเหอ

แต่ยังไม่ทันจะได้คำตอบกระจ่างชัด ขบวนการก็ได้เวลาเคลื่อนออกไปตามทาง เฮ้อ ไม่รู้ด้วยแล้ว จะอย่างไรก็ช่างเถอะ ขอแค่อย่ามีปัญหากับหลังก็พอ...

สมองสลัดทุกความคิดในแง่ลบ ก่อนค่อยๆ หลับตาลงเพื่อจมสู่ห้วงแห่งความมืดมิด

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว

รู้แค่จู่ ๆ ทุกก็ได้ยินเสียง ‘ติ๊ง!’ คล้ายเสียงแจ้งเตือน

แจ้งเตือนเธอ...

ผมพยายามลืมตาอ้าหน้าก้อง ก่อนกะพริบร้วเพื่อไล่ความพร่ามัว
ให้มองได้ชัดเจนขึ้น

และสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าก็คือ

[เข้าสู่ โหมดฝึกสอนการเล่น บทที่สอง การโจมตีครั้งที่หนึ่ง]

อะ? ยังไม่หมดแค่นั้น ระบบยังขึ้นข้อความมาให้มากมาย ผมจึง
นั่งงงเป็นไก่ตาแตก เพราะว่า...

[ศัตรูที่เกลียดคุณเข้าไปได้จ้างวานนักฆ่าเพื่อกำจัดคุณโดยเฉพาะ]

“ว่าไงนะ!

“...อะไรของนาย”

พอเห็นแบบนี้ก็ต้องเพลอร้องเสียงหลง ซองอีจุนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ
พลันสะดุ้งโหยงเพราะเสียงดังลั่นของผม แต่ผมไม่มีเวลาอธิบายแล้ว เพราะ
ระบบได้แจ้งต่อ

[จงหนีเอาชีวิตรอดจากการโจมตีครั้งนี้ให้ได้ กลุ่มนักฆ่าในรอบนี้
ทั้งหมดเป็นผู้มีความสามารถ และพวกเขา กำลังจะมาถึงตัวคุณในอีกสามสิบ
วินาที!]

ผู้มีความสามารถทั้งแก๊งคืออันทพาลที่รวมหัวกันทำเรื่องเลว ๆ แต่ก็
อย่างว่า...มีธรรมะ ย่อมมีอธรรม

และจะเรียกคนพวกนั้นว่าเป็นอันทพาลในคราบผู้มีความสามารถ มีของ
ทว่าดันใช้ของในทางที่ผิด...ก็ไม่ผิด

เดี๋ยวก่อน ในนิยายมีกลุ่มนี้อยู่จริง ๆ แต่ยังไม่ถึงเวลาไม่ใช่เหรอ

จำได้ว่าคนพวกนั้นจะออกมาช่วงกลาง ๆ...ก่อนไปทางท้ายเรื่องด้วยซ้ำ
สงสัยจะเป็นคนละกลุ่ม หรือไม่ก็กลุ่มนี้มาตั้งนานแล้ว แค่งงมีฉาก
ช่วงกลางก่อนไปทางท้ายเรื่อง

สิ่งที่ผมรู้ชัดในตอนนี้นี้ก็ดันมีแค่เนื้อเรื่องทั้งหมด และเหตุการณ์ที่กำลัง
จะเกิดขึ้นในอนาคตเท่านั้น ส่วนรายละเอียดยิบย่อยที่นักเขียนไม่ได้เขียนมา
ผมไม่รู้เลยสักอย่าง

ความคิดในหัวจึงตึกกันอย่างวุ่นวาย ส่วนทางกับการนับถอยหลัง
ที่เริ่มต้นมาได้สักพักแล้ว ตอนนี้จึงเหลือเวลาเพียง...“สิบวินาที” เท่านั้น
ผมรีบเบียดกายเข้าไปหาของอีจุน พร้อมตะโกนด้วยความร้อนใจ

“มีคนจะโจมตีเรา!”

“โจมตี?”

สิ้นเสียง ผมก็จับแขนของของอีจุนเอาไว้แน่นจนขามือทำที่งุนงเล็กน้อย
เพียงไม่นานก็ดูเหมือนจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว ถึงได้ใจดีเอื้อมมือมาคว้าตัว
ให้เข้าไปอยู่ในอ้อมกอด และ...

[3]

[2]

[1]

[0]

เมื่อสิ้นสุดการนับถอยหลัง เสียงเร่งเครื่องจากนอกคันรถก็กระหึ่ม
เข้าโสตประสาททันที โดยต้นเสียงไม่ได้มาจากที่ไหนไกล หากแต่เป็น
มอเตอร์ไซค์คันใหญ่ที่ขับตีคู่มาเป็นโขยง ผู้ติดตามซึ่งรับหน้าที่เป็นคนขับรถ
จึงมีอาการสติแตก เผลอเหยียบเบรกรอย่างเต็มแรงจนเกิดเสียงระคายหู
และการเหยียบเบรกกะทันหันพานให้ล้อสี่ข้างส่ายสะบัดไปมา น่าหวาดเสียว
ว่ารถยนต์จะหงายท้องตกทางด่วน

“เฮ้ย! ขับต่อไปสิวะ!”

“มะ เมื่อก็...”

“อยู่เฉยๆ!”

ของอีจุนตะคอกใส่ผมที่อยู่ในอ้อมกอด พร้อมออกแรงเตะอัดเบาะคนขับอย่างหัวเสีย เขากอดผมแน่นคล้ายไม่คิดจะปล่อยเลยจริงๆ จะขอเอี้ยวตัวไปส่องสถานการณ์นอกรถเพื่อให้หายสงสัยหน่อยก็ได้ แล้วในเวลาหัวลือหน้าขวานแบบนี้ ยังจะมาตะคอกกันอีก

ทว่าเมื่อก็...

ผมเห็นจริงๆ ว่ามีหนึ่งคนในนั้นติดอะไรสักอย่างที่ตัวรถด้านขวาของพวกระ...

บี้ม!

ไม่ว่าไรก็มีเสียงระเบิดดังสนั่นมาช่วยยืนยัน แต่ที่เลวร้ายมากคือแรงระเบิดนั้นทำให้รถยนต์ของพวกเรา...

“อึก!”

เกิดพลิกคว่ำ ชั่วร้ายบริเวณด้านข้างรถยนต์ยังเกิดไฟไหม้กระหน่ำไอร้อนจากเปลวเพลิงทำให้ร้อนวูบวาบไปหมด โชคดีที่ของอีจุนกอดผมไว้แน่นมากๆ ผมจึงไม่ระคายสักเท่าไร แต่เนื่องจากรถยนต์พลิกคว่ำกะทันหันจึงกลายเป็นทุกคนพากันกลิ้งอย่างสนุกสนานอยู่ในรถหลายตลบ

สนุกกับผีนะสิ ด้วยความรักตัวกลัวตายสุดขีด ผมจึงรีบโผล่ตัวเข้าไปกอด ‘ที่พึ่ง’ เพียงหนึ่งเดียวในตอนนี้ นี่นับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตของผมที่ต้องเผชิญเหตุลอบวางระเบิดสังหาร ผมกลัวจนตัวสั่นไปหมดแล้ว

กลัวจนไม่กล้าลืมตา ได้แต่หลับตาหนีความจริงที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้า ความกลัวลุกลามถึงขั้นแขนทั้งสองข้างที่ใช้โอบรัดรอบกายของอีกฝ่ายลั่นสะท้านราวกับควบคุมสติไม่ได้

“เฮ้ย โอเคไหม ทำไมตัวสั่นแบบนี้”

“ฮึก...ฮือ...”

“เฮ้ย! ตั้งสติหน่อยสิ!”

กระทั่งรู้สึกถึงอุ้งมือของอีกฝ่ายที่ยื่นเข้ามากอบกุมใบหน้า ความรู้สึกนั้นจุดผมกลับมาให้ลืมตาสู้งกับความจริงอีกครั้ง และภาพแรกที่ได้เห็นคือ

เพชรฆาตต้องการเอาตัวรอด 1

ฆ마나는 살고 싶다

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

ฆ마나는 살고 싶다

THE ROUGH GUY WANTS TO LIVE

Copyright © bism, 2021 All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Shin Young Media Service, Inc, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Shin Young Media Service, Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8383-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดอง จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี

บรรณาธิการ ชลลดา ชลาตล, หนึ่งธิดา กำจวนดิษฐ์วงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ จันทนา อัยวกร

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สุภาวดี สุสสมัย

[ดาวนโหลดข้อมูลเสร็จสิ้น ยินดีต้อนรับผู้เล่น]

เมื่อผมตื่นมาพบลันได้รู้ว่าตัวเองต้องมาอยู่ในร่างของตัวร้ายในนิยายอย่าง **ทียุนแจ**
ชีวิตของเขาล้อมรอบไปด้วยผู้ที่มี ‘ความสามารถพิเศษ’ เหลือจินตนาการ

และภารกิจสุดโหดหินที่ผมได้มาคือ **ห้ามตาย**

แต่ร่างที่ผมมาอยู่นี้เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา ไร้พลังพิเศษ ทั้งยังร่างกายอ่อนแอสุดๆ!

แค่โหมดฝึกสอนการเล่นยังทำผมอกสั่นขวัญแขวนจนฉี่แทบราดแล้ว
ช่างเถอะ...อย่างน้อยผมก็รวยพอจะจ้างผู้มีความสามารถมาอยู่รอบกายเต็มไปหมด
เกมนี้ผมต้องชนะให้ได้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8289-1

9 786161 882891

265 บาท